

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 819/2014
13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Б., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1 Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Б., адвоката Д.М. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 13К.бр.5542/13 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.394/2014 од 10.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Б., адвоката Д.М., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 13К.бр.5542/13 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.394/2014 од 10.06.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 13.К.бр.5542/13 од 25.04.2014. године, окривљени Н.Б. оглашен је кривим за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од б-шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2-две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом, оштећена Д.Р. за остварење имовинскоправног захтева према окривљеном Н.Б. упућена је на парнични поступак, а окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 10.000,00 динара и на плаћање

трошкова кривичног поступка у износу од 21.760,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Виши суд у Београду, пресудом Кж1 бр.394/2014 од 10.06.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Н.Б., адвоката Д.М. и пресуду Првог основног суда у Београду 13К.бр.5542/13 од 25.04.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. Н.Б., адв. Д.М., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона и повреде људских права окривљеног, без предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда о поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Б., адв. Д.М., је неоснован у односу на повреду закона-битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен, односно нема прописан садржај.

Према наводима захтева, побијаним правноснажним пресудама повређен је закон и Уставом загарантовано право окривљеног на правну сигурност у казненом праву, јер је, супротно начелу забране поновног суђења и кажњавања у истој правној ствари, садржаном у одредбама члана 34. став 4. Устава Републике Србије, члана 4. став 1. Протокола бр. 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода и члана 6. став 1. ЗКП, окривљени оглашен кривим за исто дело за које је већ раније осуђен пресудом Прекршајног суда у Београду 94-Пр.бр.147230/11 од 07.05.2013. године, која има карактер кривичне одлуке и односи се на потпуно исти чињенични опис критичног догађаја.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости у погледу повреде закона, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 6. став 1. ЗКП, због постојања околности (правноснажно пресуђена ствар) која трајно искључује кривично гоњење, по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Оцењујући, предњим наводима захтева истоветне, наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде као неосноване, другостепени суд је, за ту оцену и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда да се не ради о пресуђеној ствари, на страни 5 став последњи и страни 6 став први другостепене пресуде, изнео разлоге које као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП. Како је, према тим

разлозима другостепене пресуде, чињенични опис кривичног дела лака телесна повреда, које је предмет оптужбе у овом кривичном поступку, битно различит у погледу радње извршења као обележја тог кривичног дела, у односу на чињенични опис прекршаја у означеној прекршајној пресуди, то се без основа у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је оцена суда да се не ради о пресуђеној ствари заснована искључиво на околности различитог заштитног објекта прекршаја и кривичног дела у питању и да је због потпуно истоветног чињеничног описа критичног догађаја у оба поступка суд морао донети одбијајућу пресуду.

Поведа начела забране поновног суђења и кажњавања у истој правној ствари, према наводима захтева, разлог је подношења истог и због повреде људских права окривљеног на правну сигурност у казненом поступку, загарантованог одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије. Међутим, одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се уз захтев за заштиту законитости, када је поднет из разлога повреде људског права зајамченог Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена та повреда, а што овде није случај, односно на постојање такве одлуке у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног се и не указује, па захтев у погледу означене повреде права нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Наводима захтева да не постоји ни један кредибилан доказ да је окривљени нанео било какве повреде оштећеној, да суд осуђује окривљеног једино на основу исказа оштећене и њеног супруга који су противречни, нелогични и неуверљиви и да суд паушално, без вештачења обуће-патике, утврђује да је повреда оштећеној нанета средством подобним да тело тешко повреди, оспорава се чињенично стање у правноснажној пресуди као погрешно и непотпуно утврђено, што, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, није законом предвиђен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) (у вези са чланом 485. став 4.) и тачка 3) (у вези са чланом 484.) ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.